

πολαύσω τῆς εὐτυχίας ταύτης; Ποταμούς δακρύων ἔχουσα, πλὴν φεῦ! ἡ τύχη δὲν μοι ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἴδω. Ἐξηγητλήθην πλέον, θαίνω εἰς τὸν ὅλεθρον, τὸ Ελέπω· τί νὰ πράξω; Θ' ἀπελπισθώ.

— Αρρονες ἄνθρωποι!

— Εἴπατέ μου περὶ αὐτῆς· τὸ γνωρίζεις ὅτι πάσχω; μὲν ἀγαπᾷ;

— Θὰ σοὶ εἴπω καὶ σίγησον πλέον, μοὶ λέγεις μὲν ὅρος ἐπιβλητικὸν, μεθ' ὃ ἐγερθεὶς συρίζεις τρὶς καὶ κτυπᾷ κατὰ γῆς τὸν πόδα· τούτου δὲ γεννημένω τὸν οἰκηθῆ ἐνώπιον ἡμῶν χάσμα σκοτεινόν.

— Ακολούθει μοι, μοὶ λέγεις.

Τὸν ἡκολούθητα μὲν τρέμοντα θήματα, κατηρχόμεθα λιθίνην κλίμκα ἀλλὰ δὲν ἔβλεπον τίποτε, τὸ σκότος ἦτο πυκνόν.

— Στᾶθι, μοὶ λέγεις αἴφνης.

Ἐστην ἔντρομος, ἀπελπις καὶ ἀγνοῶν τὸ πέρας τῶν θετάνων μου.

— Θὰ φοβηθῇς δι'; ὅτι καὶ ἂν ἴδῃς;

— Όχι, σᾶς θεοῖς.

Ἄνοιγει τότε παραπέτασμα καὶ ἰδοὺ φάίνεται, θεέ μου! ἀφ' ἐνὸς μὲν γάμος οὐτεινος νύμφη ἥτο ἐκείνη, νυμφίος δὲ ἄγνωστος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵερεις κηδεύοντες νεκρὸν, ποῖον; ἐμέ.

Ἐπεσα λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέρωντος καὶ συνελθῶν εὐρέθην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν καλύβην.

— Δειλέ ἐφοβήθης;

— Ω ναί! ἐτρόμαξα πολὺ

— Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ζήσῃς.

Καὶ διὰ συρίγματος ἐνεφανίσθη ἀρχψ φρικαλέος τὴν μορφὴν, κρατῶν ξίφος τὸ δόποιον ὑψοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μου καὶ ἐξηπνῶ περίτρομος.

— Ήτο ὄνειρον!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ιουνίου 1877.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ

Ἐνῷ τὸ παρὸν φυλλάδιον ἔκειτο ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ἐπληροφορήθημεν μετὰ ζωηρᾶς ἀγαλλιάσεως ὅτι ὁ εὐπαίδευτος ἡμῶν φίλος Κ. Π. Καταιβάτης, πέμψας σὺν ἐπιστολῇ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ καταχωριζομένης μεταφράσεώς του πρὸς τὸν συγγραφέα Κ. Maxime du Camp, ἔλαβε παρὰ τοῦ ἔξοχου τούτου ἀνδρὸς, ἐν Baden-Baden νῦν διατρίβοντος, ἐπιστολὴν οὐ μόνον κολακευτικὴν διὰ τὸν Κ. Καταιβάτην, ἀλλὰ καὶ λίαν τιμῶσαν τὴν πατρίδα ἡμῶν, ἡς ἀείποτε ὁ Κ. du Camp διὰ τοῦ διαπρεπεστάτου αὐτοῦ καλάμου ἀνεδείχθη ἔνθερμος συνήγορος. Διὰ τῆς μεταφράσεως λοιπὸν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης σπεύδομεν νὰ κοσμήσωμεν τὸ διάτερον φύλλου ἐξωτερικεύοντες συγάμα τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν Κ. Καταιβάτην, παρασχόντα ἡμῖν εὐμενῶς τὴν ἀδειαν τῆς δημοσιεύσεως. Ἔν τούτοις, πρὶν ἡ παραθέσωμεν τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν, δὲν νομίζομεν ἀπὸ σκοποῦ νὰ συνοψίσωμεν ἐν δλίγχις λέξεσι τὸν θίον, τὰ ἔργα καὶ τὸν γραμματολογικὸν χαρακτῆρα τοῦ γάλλου συγγράφεως. Ο Κ. Maxime du Camp, ἔξοχος λογογράφος, ποιητὴς καὶ καλλιτέχνης, ἀγεινῦν τὸ 55ον ἔτος τῆς ήλικίας του γεννηθεὶς τῷ 1822 ἐν Παρισίοις Υἱὸς διακεκριμένου χειρουργοῦ, μέλος τῆς Ιατρικῆς Ακαδημίας προώρως ἀποθανόντος, περιηγήθη κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ νεότητα τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τοῦ 1849 μέχρι τοῦ 1851, φωτογραφήσας τὰ μᾶλλον ἀξιοπερίεργα τῆς Αἰγύπτου, τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Μικρᾶς Ασίας. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποίησιν, ὁ Κ. du Camp ἀνήκει εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ‘Εγέλου ἐγκαινισθὲν ἡ μᾶλλον ὑποδειγμήν καλλιλογικὸν σύστημα, τὸ ἀποκηρύκτον τὴν μυθολογίαν καὶ ἐν γέ-

νει τὸ ἑδεῶδες τῆς κλασικῆς σχολῆς, καὶ περιορίζον τοῦ λοιποῦ τὴν ποίησιν εἰς τὴν ἔξυμνησιν τῆς θεομηχανίας, εἰς τὸν θριαμβὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς ὅλης. Τὰ συγγράμματα τοῦ K. Maxime du Camp, ἴδρυτοῦ τοῦ σπουδαιωτάτου περιοδικοῦ «Ἐπιθεωρησις τῶν Παρισίων», εἰς τὸ ἀκόλουθα: Ἀπομνημογένματα Αἰτοκτύρων (1853), Νία φορατα (1855), ὁ Εὐρούχος (1856), Αἱ ἐξ Περιπέτειας, (1859), αἱ Μετοικήσεις μου (1858), Ἀσματα τῆς Β.ης (1859), Αἱ Θραῖς τέχναι ἐν τῇ ἔκθεσι, (1857) τὸ δὲ νεώτατον αὐτοῦ πόνημα, διπερ ἐπεσπάσατο τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ διηγειρε τοσοῦτον. Ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ἐστὶ τὸ ἐπιγραφόμενον «Παρίσιοι», ἣντον σειρὰ μελετῶν ἐπὶ τῆς μιγαλοπόλεως, ἐν αἷς, σὺν τοῖς ἄλλοις, δισυγγραφεὺς πραγματεύεται ἐμβριθέστερον παντὸς μέχρι τοῦδε καινωνιολόγου ἢ ποινικολόγου καὶ εἰκονικῶτερον παντὸς ποιητοῦ τὸ ἐπώδυνον καὶ δυσεπίλυτον ζήτημα τῆς θεντικῆς ποιητικῆς.

(Σημ. Ζ. Α.)

Βάζεν-Βάζεν, 1 Σεπτεμβρίου 1877 Ε.Ν.

Κύριε,

Ἐλαχθον τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν καὶ τὸ δόγμα φυλλάδια τοῦ «Ζακυνθίου Ἀρθώρος», ἀπερ εὐηρεστήθητο νὰ μοὶ ἀποστείλητε. Μεγάλην μοὶ διέγειρε συγκίνησιν καὶ εὐγνωμοσύνην δικόπο; ὃν ἀνελάβετε, μεταφράζοντες τὸ πόνημά μου περὶ τῶν κατὰ τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου παρισινῶν δεσμωτηρίων καὶ καθιστῶντές με τοιουτοτρόπως γνωστὸν εἰς τὸ νοῦμον κοινὸν τῆς Ἑλλάδος. Ἔγὼ πάντοτε ὑπῆρχα ἔνθερμος συνήγορος τῆς ὑμετέρας πατρίδος, ἀτελευθερίας κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τῇ πρώτῃ μου νεότητι, ἣντον κατὰ τὸ 1851, μακρὸν περιοδείαν μου, νὰ ἐκτιμήσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς πόρους, τὴν ζωτικότητα καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς. Βαθέως λοιπὸν ἡδύομαι δι-

ρῶν τὴν πτωχὴν γαλλικήν μου πεζογραφίαν μεταφερομένην εἰς τὴν γλώσσαν, ἵνα οἱ Θεοὶ ἐλάλησαν.

Ἡ ἐν τῇ «Ἐπιθεωρησει τῶν Δικομωνίων» δημοσιευθεῖσα σειρὰ περιλαμβάνει ἔξι ἀρθρα, ὧν τὸ τελευταῖον ἐκδοθέσται τὴν 1 Ὁκτωβρίου. Δὲν ἀρηγήθητον ἐν μόνον πιθανὸν γεγονός, ἀλλὰ πάντοτε γεγονότα ἀποδειγμάτα. «Ολον μου τὸ ἔργον ἐρείδεται ἐπὶ αὐθεντικῶν ἐγγράφων» ἐφρόντισα δὲ πάντοτε νὰ μετριάσω καὶ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, δύος μὴ παράσχω τὸ δικαίωμα εἰς οὐδένα νὺ μὲ κατηγορήσῃ ἐπὶ ὑπερβολῆς. «Απασαι αἱ διαμαρτυρήσεις, ἃς ἔλαβον, κατεχωρίσθησαν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρησεί». Αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ ἀνυπόστατον αὐτῶν θέλει ἀποδεῖξει ὑμῖν τὴν αὐστηρὰν ἀκρίβειαν τῆς ἀφηγήσεώς μου.

Δέξασθε, σᾶς παρακαλῶ, Κύριε, τὴν ἔκφρασιν τῆς υπὲλλον ἐξιδιασμένης ὑπολήψεώς μου.

MAXIME DU CAMP.

ΜΙΑ ΡΑΝΙΣ ΓΑΛΑΤΟΣ.

«Χρό τῆς Δδος: Μ.

Ἄγνοϊ πότε ἐγεννήθην. Πρὶν ή ὑπάρξω, τὰ σχηματίσαντά με στοιχεῖα ἐπλεον ἐντὸς ῥευστοῦ στοιχείου ἀεννάως κινουμένου καὶ ἀδικιόπως ἀνανεωμένου. Εὰν τότε δὲν ὑπῆρχον τούλαγ- στον ἀνὰ ἔκαστον λεπτὸν προσήγγειον εἰς τὴν ζωήν. Ἀνεφάνην τέλος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκτενούς κυανῆς θαλάσσης. Οἱ ἥλιοι ἐξηκόντιζε τὰς πυρίνους ἀκτίνας του. Μία ἐξ κύτῶν μ' ἐθώπευσεν· ἦτο η πρώτη μου αἰτησία. Εξετιμισθεῖσα ὑπὸ τοῦ θερμογόνου τῆς τοῦ ἥλιου ἀκτίνος ἀνυψώθην εἰς τὸν αἰθέρα, καὶ μόνη περιπλανώμην ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν. «Ημην ὅλως ἐνθουσιώδης, κατειχόμην ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς ἐλευθερίας.